Лòквата ~ 1. Бл., С, от запис, 1984 г.; 2. Г.Ал., С 3,5, локва в *Лòквенското усòе*; 3. Глш., СИ 1,8, локва върху било и съседен връх; 4.Др., ЮЗ 2,3; 5. Зай., неуст., от емл. рег.; 6. Ич., СЗ 5; 7.Ков., ЮИ 2,5; 8. Рак., З 1,5; 9. Сл., СИ 5; 10. Чок., ЮЗ 3; 11. Ор., СЗ 1,5, микроязовир. ДИ: *Гъòла*, а сега яз. „Оризари"; 12. Тв., С 8, на билото на планината; 13. Коз., места, в които е имало локви.

Лòквенско усòе – Г.Ал., С 3,5, земи край Седларевската река (Рѝката).

лòкви – мн.ч. от *локва*. – *Бѐлите ~, Крàстави ~, Мàлките ~, Рѐдките ~*.

Лòквите – Чок., неуст., от обява за търг на нива, 1904, 1921 г.

Лòмската скалà – Сл., СИ 5, отвесно изправена скала, назована в чест на турист от гр. Лом, изкачил я по време на туристически събор в Сливен.

Лòпова – Ич., З 6, поляна край Луда Камчия, от диал. название на растението *лопух*.

Лòповец – Др., СЗ 0,8.

Лòшия сърт – Зл.в.

Лошпѐтров връх – Гав., СЗ, на върха е убит от турците българин, когото са наричали *Лош Петър*.

Лỳговец – Др., СЗ 0,8.

Лỳда Кàмчия – река, десен приток на р. *Камчия*; 1. Рак., през село; 2. Ич., през селото. ДИ: *Делѝ Камчѝк*.

Лỳкова воденѝца – Ор.

Лỳкова чешмà – Коз., И 1, чешма в полето. По ЛИ.

Лỳков трап – Тв., СЗ, малък дол, в който имало кошара на *Луко*.

Лулѝца – бивше село в Сливенска община, от 1950 г. слято със с. Ж. войвода, като негов квартал. С това име е от 1934 г. Предишни имена: *Чибуклѝй, Чибуклỳ*.

Лъвова чешмà – Сл., СИ 2, стара чешма край шосето за Ичера сред лозя. На нея е имало релефно изобразена лъвска глава. Сега е в чертите на Сливен, като е дала името на квартала, в който се намира.

Лъджà дерѐ – Б.д., ЮЗ 2, рекичка, десен приток на *Беленска река*, край която има минерален извор, от тур. *ilıca* 'топъл минерален извор'. ДИ: *Лъжà кайнàк*.

Лъджà кайрàк – Б.д., З 1,5, склон с гора до *Лъджà кайнàк*. ДИ: *Лъжà кайрѝка*.

Лъкàта – Бож.; от *лъка* земя, най-често ливада край извивка на река. Метафорично по формата на *лък*.

Лъките – Рак., И 0,5, ниви и ливади край р. *Луда Камчия*.

Лъчката – Рак., СЗ 3,5, място, където се отлъчва пътят за с. Раково.

Лю̀леката – 1. Б., С 6,5; 2. М.Ч., СИ 2, връх; 3. Чин., СЗ 2,6. – диал. от *люляк*, вид храст, често срещащ се по планински места, където е имало стари крепости.

Лю̀ляка – 1. Кам., СЗ 3,5; 2, хълм с храсти; 2. Ор., Ю.

Лю̀ляката – 1. Г.Ал., СЗ ; 2. Кал., И 0,5.

Люцкàнова воденѝца – Б., СИ 0,5, стара воденица на *Беленската река*. По ЛИ, по-късно бара.